

отъ гладъ, кой, кога влезе въ стадо слабыхъ овецъ, расхищава убива, плава въ njihую кровь; а пастыри вмѣсто да помогнатъ стаду, бѣгатъ треше щуце за да се избаватъ отъ гнѣва его.

Тія варвари кои се надѣха да потъпчатъ градъ, сами се потъпкаха и расипаха. Акестови подданници распалени отъ той Менторовъ примѣръ и неговое повелѣніе, добыха такву дерзость, какову не се надѣха никога да добыятъ. Азъ убихъ съ мое копіе царскаго сына оныхъ враговъ: онъ бѣше подобенъ мнѣ на возрастъ, но повысокъ отъ мене, понеже оный народъ се водеше отъ исполинскаго рода, кои бѣха отъ истаго рода съ Циклопы: онъ презираше єдного врага слаба като мене. Но азъ безъ да се устраша отъ неговую голѣму силу, ни отъ неговый видъ дивъ и грозенъ, забихъ копіе мое въ неговыя груди, и сотворихъ го да изблева, като си издихна, порой отъ єдну черну кровь. Като падна щеше да ме сотріе; звукъ оружія его изгърмѣ даже до планины. Азъ взехъ послѣ неговыя корысти, и вратихсе да найда Акеста. Менторъ, като тури неприятели въ безчиніе, многи сосѣче на части, и изгони оныя що избѣгнаха даже до горы.

Єдинъ успѣхъ толико нечаниъ стори да гледать Ментора, да є мужъ много любимъ и духовленъ отъ Боговъ. Акестъ като се възблагодари со всѣмъ, извѣсти ны какъ се бои яко много заради насъ, ако се возвратеха Еніови корабли въ Сицилію: за това безъ да бави време, даде ны єдинъ корабль да се вратимъ въ нашеє отечество, даде ни многи дары, и понуди ны да поїдемъ поскоро, за да преваримъ сички нещастія що провиждаше;